

звукове”, а основното чувство в поезията му сполучливо е определено като “ведра безнадеждност”.

Творчеството на Петко Тодоров винаги е било скъпо на критика от “Мисъл”. Той определя идилията му като “обширна лирическа поема; една лирическа поема, в която авторът покрай чувствата и бляновете на своята душа е доловил всичко, що има най-поетично в живота и душевния мир на народа”. А в образите на Змея и Цена от драмата “Змейова сватба” е видял едно възземање “до висините на нравствения идеал”; в трагедията на обичта им — безсърдечие то на тяхната съвременност.

Две статии е посветил в книгата си д-р К. Кръстев и на Яворов: “Певец на душевни бездни” и “Орисията на Яворов в неговите песни”. Известна е почитта и благодарността на поета към критика, който му откри пътя към голямата литература и положи бащински грижи за него до самия му трагичен край. Д-р К. Кръстев сравнително рядко е писал за него, във всеки случай много по-рядко, отколкото за другите двама — Пенчо Славейков и Петко Тодоров. Но както посочва Вл. Василев, критикът на кръга е правил “честни усилия да определи новите ценности” и в поезията на Яворов. Статията “Певец на душевни бездни” е писана още през 1910 г. и е определена като “литературен силует” на поета. Някои изследователи виждат в нея “скрита рецензия” на антологичната стихосбирка на Яворов “Подир сенките на облаците”. Другата статия е написана специално за книгата като чудесно допълва по-ранните наблюденията и заключения на критика.

Д-р К. Кръстев не може да си обясни как това “тъмно чедо на провинцията” достига още в най-ранните си творения до високи художествени пориви и до “изискаността на формата или глъбината на поетическите замисли”. Той не престава да се пита как един млад творец, дошъл “из най-глухите пътища на България”, успява да се издигне до върховете на националната ни поезия. И с увлечение рисува физическия и духовен портрет на поета. “В тая приведена напред фигура — сякаш и физически отвърната от външния свят и затворена в себе си — кипи един вътрешен живот, различен от живота на ония, сред които един върховен случай го е поставил да живее и страда” / “Хр. Ботойов....”, с.174 /. Критикът вижда в неговата поезия “отсъствие на континуитет”, струва му се невъзможно един и същ творец да разработва толкова различни, толкова про-